

Sen

Ťuk! Ťuk! Ťuk! Už jdu! No ahoj ty můj malý pimprlo! Jak už jsem tě dlouho neviděla Evženku! Tos ale vyrostl! Zvolala babička. A už je to tady řekl jsem si v duchu, přicházejí Vánoce. Rodiny se scházejí, zpívají koledy a čekají na dárky které jim přinese Ježíšek. Všude září světýlka a třpytí se ozdoby. Ve škole přibývají testy, úkoly a já tak tak stíhám dohánět učivo. Ještě mi toho hodně zbývá, ale tak co! Tyto nudné vánoční prázdniny odflákám a následně se pustím do povinností, učiva a domácích úkolů. Mně osobně Vánoce nic neříkají, všechn ten spěch, stres, přetvářka, a to vše jen kvůli dárkům, které přinese chlap v červeném dětském kostýmu a čapkou s bambulí která vypadá jako by si ji Ježíšek koupil o dvě velikosti větší, než je určena pro něho. Také Vánoce velmi přispívají k obezitě lidí a to tak, že lidi se nepřírozeně přecpávají všelijakým jídlem. Jediné, co na Vánocích miluji, je to báječné cukroví od maminky a babičky. Někteří kamarádi mi říkají, že jsem blázen, když nemám rád Vánoce, prý jsou to nejsuper chvíle v roce, ale já si myslím, co chci ať si říkají ostatní, co chtěou, můj názor nezmění. Naše rodina bydlí na malé vesničce na Valašsku, kde máme malý sad a zahrádku. Každým rokem ze sadu i zahrádky vytěžíme co nejvíc surovin na zimu abychom měli zdravé a BIO produkty, a především víme co jíme. Dnes byl den, kdy jsme vždy s tátou šli na jmelí a větvičky jalovce do nedalekého lesa, dnes to nebylo výjimkou, ale bez táty, protože má asi nějaké důležité jednání v práci nebo si myslí, že jsem už dostatečně velký na to abych už sám dokázal se zorientovat v lese a najít jalovec nebo jmelí. Tak mě napadlo, že vezmu s sebou i moje 2 nejlepší kamarády Maxe a Kostislava, protože s nimi je vždy kupa legrace a také tohle byl výlet na celý den a samotnému se mi nechtělo jít. Maxovi se zprvu vůbec

nechtělo, ale když jsem mu slíbil, že mu dám na konci výpravy krabici sušenek, neměl žádné další připomínky ani dotazy k výletu. Co jsem ho, ale nedokázal přinutit bylo táhnutí sáněk na jmelí a jalovec. Max jak už jsem jednou zmínil je můj jeden z nejlepších kamarádů, je mu 13, jediné, co na něm nemám rád je jeho lenost a podle ní i tak vypadá, a proto jsem dělal vše abych mu dokázal, že výlet jenom sami, bez rodičů bude bezva, nýbrž si můžeme dělat v lese co chceme. Kostá je naopak takový aktivnější klučina, jak říkává babička, s ním je vždy legrace především vypravováním, když vypravuje svoje vtipy. Je mu 12 let. Taktéž i u Kosti je jeden problém, který ho docela kazí, je hrozně namyšlený. Mě kluci říkají policajt, že prý jako malý kluk jsem nazýval každého na vesnici každého, kdo měl na sobě modrou mikinu či kožich. Takhle vznikla moje přezdívka, ale kluci rozhodně na to sami nepřišli, tohle jim samozřejmě vyslepičila moje mamka. Když jsme se konečně sbalili, tak jsme vyrazili na tu dobrodružnou výpravu, ale před tím jsme si ještě šli koupit nějakou tu svačinku na cestu. Něco mně, ale přesto trápilo, v duchu jsem se přemýšlel „Je to sen nebo je to jen potřeštěný a zbrklý den?“, „je to sen nebo ne?“. Přemýšlel jsem, přemýšlel, ale moje myšlenky sahaly do takové hloubky, že mě to až děsilo, co se může stát. Přesto jsem si svoje myšlenky ponechal pro sebe. Plynul čas a jmelí nikde natož jalovec, jako kdyby se pod nimi propadla zem. Každý, rokem s tátou tu vždy bylo jalovců mnoho, a to nemluvím o jmelí, ale letos ani zmínky. Šli jsme už asi dvě a půl hodiny a pořád nic, až bylo mi to divné. Pořád jsem si kladl tu samou otázku „Je to sen nebo není i Kostovi se to zdálo divné a podezřelé, jedinému Maxovi se zdálo, že je vše v pořádku. Oba jsme mu záviděli, že tak může být přesvědčený o bezpečnosti nás tří, ale hodili jsme to za hlavu a pokračovali jsme ve výpravě. Chvíli poté nás vyrušil Kostá jestli by nebylo lepší se vrátit a třeba zkusit druhou oblast lesa, ale Max prohlásil, že proč by jsme se vraceli a poukazoval na Kostu, že se bojí, on zase odporoval a vynesl, že jestli se nevrátíme půjde domů, Já souhlasil s Maxem, protože bylo to zbytečné znovu jít takovou dálku, jenom pro domněnku, že na

druhém konci lesa bude dostatek jmelí a jalovce, to nestálo za to. Mohl jsem mu to vysvětlovat tisíckrát, ale on trval na svém, a tak došlo k závěru, že se on rozhodl odejít. Jak já Kostislava znám, tak určitě se za pár minut vrátí, je to obrovitánský poseroutka. No, nebyl bych si tak jistý namítl Max, ale uvidíš, že se vrátí jsem prohlásil. Když Kostislav odešel, náhle mi přiletěla znovu ta myšlenka „Je to sen nebo ne“. Už jsem to nemohl vydržet a svoji teorii jsem, sdělit a probrat s Maxem, dospěli jsme k závěru, že se nacházíme v realitě, a ne ve snu, ale já jsem si tím nebyl až tak jistý. Byl už večer a my jsme se už měli vracet. „UííííUí“, „co to bylo“ !!!! zvolal Max, to nevím. Něco tady nehrálo tohle začíná být vážné, řekl jsem Maxovi, Max se mnou souhlasil. Tak tohle rozhodně není sen jsem rozhodl. „ŠŠŠŠIUUŠU“, „aaua“ nelekej se to byly jenom stromy „Nějaké divné stromy, nezdá se ti“ to nevím. Po chvíli jsme znovu vyrazili dále hlouběji do lesa až jsme došli do opuštěné vesnice. Vypadá to, že ti lidé s tudma utekli a také je někdo ohromně vylekal. Najednou se les ohromně rozšuměl jako kdyby samotný bůh větrů do něho foukl, „Netopýři“ zakřičel Max. Čím dále nám naskakovala husí kůže na rukou. „Prosím ať je to sen, prosím „křičel Max, i já jsem si teď uvědomil, že Kostá měl pravdu. Oba jsme byli tak vylekaní, že jsme začali zdrhat z vesnice, jak jsme jen mohli. „MŇAU“ zamňoukla na nás černá kočka. To není dobré znamení zvolal Max a vzápětí slyšíme, jak běží naproti nám Kostá, šlo vidět, že před něčím utíká, ale před čím? To jsme zanedlouho zjistili, z poza Kosty běželo stvoření, lépe říci stvůra, neviděl jsem ji do očí, protože byla temná noc, ale jediné co jsem dobře viděl byly jeho obrovitánské zakroucené rohy jako beran, ale tohle bylo daleko větší než beran. Oba jsme zakřičeli a běželi k SUVčku poblíž nějaké, opuštěné chatky, nasedli jsme a já jsem se snažil nastartovat motor. Klíčky byly sice v zapalování, ale baterka auta byla přece slabá. „to snad ne, my tady umřeme, co rodiče aaááááá“, dal jsem Maxovi facku, aby se vzpamatoval „umřeme, když budeme Maxi panikařit, tak se vzchop a buď odhodlaný a statečný!!!!“. „thththtttbruum“, „no konečně ty křápe jeden!!!!“ jsem

zařval, dupl jsem na plyn a šel pomoci Kostovi. Jak jsem k němu dojel naskočil si do auta a všichni tři jsme ujížděli v SUVčku před Příšerou. Byl tak velký, že jeho hlasitý dupat byl tak hlasitý, že by to vyplašilo ptáky i tisíce metrů daleko. Kostá řekl, že je to BIGFOOT, ale BIGFOOT to nebyl to bylo něco daleko strašnějšího a nebezpečnějšího. Jeli jsme takovou rychlostí abychom ujeli tomu netvorovi, ale on neustále běžel za námi, jako by byl k autu přivázaný. Kostá ze zadních sedadel oznamuje Evženovi, že máme černého pasažera, ale doslova černou kočku. Evžen, jak to slyšel hluboce polkl jako kdyby už byl smířený se smrtí.

„tady milevážení ještě příběh nekončí, tak poslouchejte dále“

Evžena ta kočka strašila víc než ten samotný netvor, který běžel za námi. Měl jsem tolik otázek, jak se tam ta kočka dostala, ale já jsem měl důležitější věci na práci rychle ujíždět tomu netvorovi, což se úplně nedařilo. „Zatáčka!!!“ zakřičel Max, ale bylo už pozdě, už jsem věděl, že zatáčku vytočit bylo nemožné. Zřítili jsme se do příkopu lesa a já jsem stačil vyskočit z auta a zachránit se. Byl jsem tak vyřízený, zároveň rád, že žiju a že mě už ta nestvůra nepronásleduje. Najednou se přede mnou objevila ta černá kočka, už jsem neměl sílu se zvednout a utíkat, moji kamarádi byli mrtví a můžu za to já, už mi nemůže nikdo pomoci. Tak už jsem se jen oddaně díval na tu kočku. Zpozad kočky se z temnoty vynořila i ta nestvůra, pohlédl jsem ji do těch sytě oranžových očí a vyslovil poslední větu „Je to sen nebo ne?“. Najednou mě budí máma v posteli a zve mě na snídani. U stolu sedí babička, táta, sestra, a moji kamarádi. Nevěřil jsem svým očím, ale byla to pravda, měl jsem slzy v očích, ale ani jednu z nich jsem neuronil. Byl to jenom sen! Po snídani táta navrhne mně a mým kamarádům, že bychom mohli skočit do lesa pro jmelí a větvičky jalovce na Vánoce. Já už jen si v duchu řekl „je to jen sen, nebo ne?“

